

ΤΟ ΓΝΩΣΤΙΚΟ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ» ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Αντιαιρετικό φυλλάδιο 17
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΙΕΡΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΤΗΝΟΥ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΙΟΥΔΑΣ

Ο Ιούδας, όπως γνωρίζουμε όλοι, υπήρξε μαθητής του Χριστού και έμεινε στην ιστορία ως προδότης. Ονομάστηκε Ισκαριώτης από την αμφιβόλου τοποθεσίας γενέτειρά του, πόλη των Μωαβιτών, Καριώθ, ή κατ' άλλους από την ομάδα των ζηλωτών «Σικαρίων» (μαχαιροβγαλτών), επαναστατών του λαού, στην οποία ίσως ανήκε. Ήταν ο ταμίας του κύκλου των δώδεκα αποστόλων και χαρακτηρίζεται ιδιοτελής, φιλάργυρος, κλέφτης και με τάσεις πρωτοκαθεδρίας, δεδομένου ότι, κατά την γνώμη και των Ιουδαίων της εποχής, περίμεναν τον Μεσσία να ηγηθεί της απελευθέρωσης του λαού τους από τον ρωμαϊκό ζυγό (Ιω. 12,6/13,29). Τα ευαγγέλια τον παρουσιάζουν ως μυστηριώδη και σκοτεινή προσωπικότητα. Άλλωστε από τον ίδιο τον Κύριο ονομάζεται «διάβολος» (Ιω. 6,70) και «σατανοκρατούμενος» (Ιω. 13,27). Σύμφωνα με την προφητεία (520 π.Χ.) του προφήτη Ζαχαρία (κεφ. 11,12), που εκπληρώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού, ο Ιούδας πρόδωσε τον δάσκαλό του στο ιουδαϊκό κατεστημένο της εποχής για 30 αργύρια (Ματθ. 26,14-16), και μάλιστα με φίλημα αγάπης (μάλλον στο χέρι, όπως συνηθιζόταν τότε), στον κήπο της Γεθσημανή. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης τον κατηγορεί ευθέως για φιλάργυρο και κλέφτη, αφού μάλιστα δυσανασχέτησε με την σπατάλη τριακοσίων δηναρίων (τα οποία ήθελε να οικειοποιηθεί αργότερα) που δόθηκαν από την Μαρία, την αδελφή του Λαζάρου, για να αγοράσει πολύτιμο μύρο και να πλύνει και να αλείψει με τα μαλλιά της τα πόδια του Χριστού (Ιω. 12,1-8). Οι βυζαντινοί αγιογράφοι εικονίζουν τον Ιούδα, λίγο πριν αποχωρήσει από το Μυστικό Δείπνο (για να κατευθυνθεί προς τον ύπουλο σκοπό του), να απλώνει με αναίδεια το χέρι του στο κεντρικό πιάτο του τραπεζιού, μαζί με τον Χριστό, εντός δηλαδή σάλτσας μέσα στην οποία έτρωγαν τα πικρά χόρτα που τους θύμιζαν την έξοδο από την Αίγυπτο και την απελευθέρωσή τους.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Αντίθετα απ' όλα όσα αναφέρει η Αγία Γραφή, κάποιοι κύκλοι θεολογούντων, διανοουμένων, ποιητών και συγγραφέων, προσπαθούν τα τελευταία χρόνια να αποδείξουν τον Ιούδα αθώο και φίλο του Χριστού και πως πρόδωσε τον Ιησού γιατί εκτελούσε και μόνο εντολές από εκείνον (Γκουρτζιέφ, Μαίρη Παπαγιαννίδου, Κώστας Βάρναλης, Χόρχε Λούις Μπόρχες κ.α.). Στο σημείο αυτό οφείλουμε να βάλουμε τα πράγματα στην θέση τους, προς υπεράσπιση της αληθείας:

Η Αγία Γραφή κατηγορηματικά μας διαβεβαιώνει ότι ο Ιούδας, αμέσως μετά από την προδοσία του, επέστρεψε τα τριάκοντα αργύρια (η μέση τιμή αγοράς ενός δούλου) στους αρχιερείς και στη συνέχεια αυτοκτόνησε δια του απαγχονισμού (Ματθ. 27,5). Ο ευαγγελιστής Λουκάς στο βιβλίο των Πράξεων παρουσιάζει

τον απόστολο Πέτρο να περιγράφει σε 120 ανθρώπους λεπτομερώς τον θάνατο του Ιούδα, λέγοντας ότι, αφού κρεμάστηκε, έσπασε το κλαδί του δέντρου (κατά την παράδοση συκιά) και πέφτοντας κάτω χτύπησε στην κοιλιά, ενώ ξεχύθηκαν όλα του τα εντόσθια (Πράξ. 1,18). Ως εκ τούτου, ο τόπος εκείνος ονομάστηκε «Ακελδαμά», δηλαδή χώρος ή αγρός αίματος. Με τα χρήματα της προδοσίας αγόρασαν ως γνωστόν οι αρχιερείς το χωράφι του κεραμιδά, μέσα στο οποίο έθαβαν τα θύματα των επιδημιών, τους φτωχούς και τους εγκληματίες. Επαληθεύτηκαν επομένως οι προφητείες του Ζαχαρία που έγιναν το 520 π.Χ., σύμφωνα με τις οποίες: «εκείνοι μου όρισαν την αμοιβή μου: τριάντα αργύρια», (11,12), και «πήρα τα τριάντα αργύρια και τα έριξα στον οίκο του Κυρίου, στον κεραμοποιό» (11,13).

Ο Ιούδας λοιπόν δεν είχε μετανιώσει ειλικρινά, διότι τότε θα ζητούσε συγνώμη από τον Θεό, τους αποστόλους, την Παναγία μητέρα του Χριστού, και οπωσδήποτε θα είχε συγχωρεθεί από τον Θεό, όπως συγχωρέθηκε και ο απόστολος Πέτρος που τον είχε απαρνηθεί τρεις φορές (Ματθ. 26,75). Η μετάνοια του Ιούδα, και οι τύψεις του, ήσαν εκδηλώσεις υποκρισίας, διότι θίχτηκε πολύ, και μόνο, ο μέγας του εγωισμός, όταν διαπίστωσε πως έσφαλε στους υπολογισμούς του (περιμένοντας ίσως την επανάσταση κατά των ρωμαίων με πολιτικοστρατιωτικό ηγέτη τον Χριστό). Δεν μπόρεσε επομένως να δεχθεί ότι είχε κάνει τόσο σοβαρό λάθος και απελπίστηκε θανάσιμα, ή προσπάθησε με τον άκρως αυτόν αρνητικό τρόπο να εξιλεωθεί για τις τύψεις και ενοχές που βίωνε.

Ορισμένοι λένε ότι δεν έφταιγε ο Ιούδας για την προδοσία, αλλά ο Θεός ο ίδιος, που είχε ανάγκη από κάποιον για να προδώσει τον Υιό Του, και άρα, ο Ιούδας είναι αθώος ως θύμα και μάρτυρας. Εδώ να τονίσουμε ότι ο ίδιος ο Χριστός τον ονομάζει «υιό της απωλείας» (Ιω. 17,12) και λέγει γι' αυτόν πως «θα ήταν καλύτερο να μην είχε γεννηθεί καθόλου, παρά να τον παραδώσει» (Ματθ. 26,24). Αν λοιπόν υποθετικά θεωρήσουμε τον Ιούδα συνεργό στο έργο της σωτηρίας, και όχι αχάριστο, φιλάργυρο, αρνητή, προδότη κ.λπ., όπως τον θεωρεί η Εκκλησία, τότε θα έπρεπε επίσης να θεωρηθούν όργανα της θείας Χάριτος για την σωτηρία του κόσμου, τόσο ο Πόντιος Πιλάτος, που επέτρεψε την σταύρωση του Ιησού, και το ανώτατο ιουδαϊκό ιερατείο της εποχής, που παρέδωσε ομοεθνή τους στην ρωμαϊκή εξουσία, όσο και εκείνοι από τους ρωμαίους αυτοκράτορες που, με τους απάνθρωπους διωγμούς τους, δολοφόνησαν εκατομμύρια χριστιανούς, οδηγώντας τους στα βασανιστήρια και στον θάνατο, αφού έτσι όλοι αυτοί, και τόσοι άλλοι, συνέβαλαν στο έργο της εξάπλωσης του Χριστιανισμού στον κόσμο. Στην περίπτωση όμως αυτή τα ευαγγέλια θα έβγαιναν πλήρως αναληθή, οι «εχθροί» του θεανθρώπου σε όλη την ιστορία θα θεωρούνταν επιστήθιοι φίλοι του και φυσικά ο σύγχρονος αποκρυφισμός θα πανηγύριζε, διότι θα είχε καταφέρει καίριο πλήγμα κατά της Εκκλησίας και γενικότερα κατά της χριστιανικής πίστewς.

Ακόμη, ο Θεός προγνωρίζει βέβαια αυτά που θα πράξει στην ζωή του κάθε άνθρωπος, αλλά δεν επεμβαίνει και δεν στερεί την ελεύθερη σκέψη, βούληση και κίνηση από κανέναν, διότι είναι κατεξοχήν Θεός ελευθερίας. Το ίδιο συνέβη και με τα γεγονότα της προδοσίας του Ιούδα και των παθών του Κυρίου. Με άλλα λόγια, ο Ιούδας έτσι κι αλλιώς (με την ελεύθερη προαίρεσή του και κάνοντας χρήση του αυτεξουσίου του), θα πρόδιδε τον μέγα Δάσκαλο, και γι' αυτό το προείδαν οι

προφήτες, και όχι επειδή το προφήτευσαν οι προφήτες, οδηγήθηκε εν τέλει αυτός στην προδοσία, υπακούοντας δηλαδή σε μια δήθεν ανελεύθερη μοίρα.

Η τελευταία ένσταση κάποιων ερευνητών, ότι δηλαδή δεν χρειαζόταν να προπορεύεται ο Ιούδας στον κήπο της Γεθσημανή για να φιλήσει τον διδάσκαλο, αφού όλοι γνώριζαν ποιος ήταν ο Χριστός, καταπίπτει με την οφθαλμοφανή σκέψη ότι: α) δεν είναι σίγουρο ότι τον γνώριζαν όλοι οι Ρωμαίοι στρατιώτες, β) χρειαζόταν ο πολύς και οπλισμένος με μαχαίρια και ξύλα όχλος, που στάλθηκε για να συλλάβει τον Ιησού, κάποιο σύνθημα για να επιτεθεί, γ) όταν συνέβη το γεγονός ήταν νύχτα και ο φωτισμός πολύ χαμηλός, ενώ γ) φοβόντουσαν ότι ίσως επικρατούσε γενικότερη αναταραχή, μέσα στην οποία θα διακρίνονταν αμυδρά και μόνο οι φιγούρες του Χριστού και των μαθητών Του.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ Η ΘΕΟ(ΜΥΘΟ)ΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ

Λίγα λόγια στη συνέχεια για τα απόκρυφα κείμενα, στα οποία απόκρυφα-γνωστικά ανήκει και το «ευαγγέλιο του Ιούδα». Από τον 2ο αιώνα και μετά συντάχθηκαν πολλά απόκρυφα χριστιανικά κείμενα, που κυκλοφορούσαν ανάμεσα στα κανονικά ευαγγέλια και που η Εκκλησία ήδη από τα πρωτοχριστιανικά χρόνια είχε επισημάνει, επιστώντας την προσοχή στους πιστούς να μην παρασυρθούν και τα θεωρήσουν γνήσια. Τα απόκρυφα κείμενα αναφέρονται σε γεγονότα και πρόσωπα της Καινής Διαθήκης, παραποιούν την πραγματική ιστορία, εισαγάγουν μύθους σε ιστορικό πλαίσιο, τροποποιούν το αληθινό νόημα των προτάσεων και καταστάσεων ή προσπαθούν να γεμίσουν με αρκετή φαντασία τα μισοτελειωμένα κατά την γνώμη των συγγραφέων τους περιστατικά και κενά σημεία των ευαγγελίων (παιδική ηλικία της Θεοτόκου και του Ιησού, φυγή στην Αίγυπτο, κάθοδος του Χριστού στον άδη, μετά την ανάληψη, κήρυγμα, βίος και θαύματα των αποστόλων μετά το τέλος του βιβλίου των Πράξεων κ.λπ.).

Μέσω τέτοιων απόκρυφων διηγήσεων έδρασαν και οι Γνωστικοί, επικίνδυνοι αιρετικοί των πρώτων αιώνων, που προσπάθησαν να παρασύρουν αγράμματους περισσότερο χριστιανούς, στους οποίους γνωστικούς αναφέρονται τόσο ο αντιαιρετικός εκκλησιαστικός πατέρας Ειρηναίος, όσο και ο ιστορικός Ευσέβιος και ο Επιφάνιος Κύπρου. Τα απόκρυφα κείμενα έτυχαν δια μέσου των αιώνων διαφορετικής αντιμετώπισης από πλευράς εκκλησιαστικών ανδρών, αλλά και της Εκκλησίας ως συνόλου. Ορισμένα κατηγορήθηκαν αμέσως ως παντελώς ακατάλληλα, άλλα διέσωσαν ονόματα, πληροφορίες και στοιχεία από την πρωτοχριστιανική παράδοση, μερικά επηρέασαν την τέχνη, την λατρεία, την απολογητική, την διδαχή του θείου λόγου, την λαϊκή ηθική ζωή, την επιστήμη. Από τα κείμενα αυτά (που χωρίζονται σε Ευαγγέλια, Πράξεις, Επιστολές και Αποκαλύψεις), σπουδαία για την σύγχρονη έρευνα θεωρούνται και τα εξής: Το πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου, το ευαγγέλιο του Νικοδήμου, το κατά Πέτρον ευαγγέλιο, το κατά Θωμάν ευαγγέλιο, το Κήρυγμα Πέτρου, οι Πράξεις του Παύλου, οι Πράξεις του Ιωάννου, η Αλληλογραφία Παύλου και Σενέκα, η Αποκάλυψη Πέτρου, η Αποκάλυψη Θωμά κ.α. (βλ. Ιω. Καραβιδόπουλου, «Εισαγωγή στην Καινή Διαθήκη», εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλ. 1998).

«ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ» ΚΑΙ Ο ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΣ

Ελάχιστες πληροφορίες θα δώσουμε κατωτέρω για το περιβόητο «ευαγγέλιο» του Ιούδα, που ανακαλύφθηκε εκ νέου πρόσφατα και έτυχε μεγάλης διαφήμισης, θορυβώντας μάλιστα αρκετούς, μη γνωρίζοντας του τι πραγματικά συμβαίνει, χριστιανούς. Το «ευαγγέλιο» αυτό παρουσιάσθηκε έπειτα από πολλές περιπέτειες αγοραπωλησιών και υποκλοπών το 1970, προέρχεται από τον 4ο αιώνα, είναι γραμμένο στα κοπτικά (αιγυπτιακά με ελληνικούς χαρακτήρες), και είναι ακόμη μετάφραση ελληνικού πρωτότυπου κειμένου που συντάχθηκε στην ελληνική γλώσσα τον 2ο αιώνα. Του οποίου βέβαια πρωτοτύπου δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για το αρχικό του περιεχόμενο.

Το συγκεκριμένο, περί ου ο λόγος, «ευαγγέλιο», εμφανίζει τον Ιούδα όχι να είναι υποκριτής και ηθελημένα καταδότης του Χριστού, αλλά να παραδίδει τον φίλο του, Ιησού Χριστό, μετά από εντολή Του, για να σώσει τον κόσμο. Για να καταλάβουν οι αναγνώστες σε τι περιβάλλον και κλίμα θεολογικό βρισκόμαστε με τέτοιου είδους «ευαγγέλια», ενημερώνουμε ότι το κείμενο αυτό είναι κείμενο του γνωστικισμού και ανήκει στην παραφιλολογία των απόκρυφων ή ψευδεπίγραφων ευαγγελίων, τα οποία δεν έχουν ίχνος θεοπνευστίας στις σελίδες τους, αλλά έχουν περιεχόμενο νόθο και ψεύτικο, γι' αυτό και απορρίφθηκαν εξ αρχής από την Εκκλησία. Πολλά απ' αυτά μάλιστα περιστρέφονται γύρω από τα λεγόμενα «χαμένα χρόνια» του Ιησού (από 13-30 ετών), για τα οποία έχουμε πληροφορίες από την Καινή Διαθήκη και από άλλες ιστορικές πηγές, και προσπαθούν να αποδείξουν ότι δήθεν μετέβη στην Ινδία ή στο Θιβέτ για να μαθητεύσει στους μάγους και θαυματοποιούς βοτανολόγους της εποχής.

Τα γνωστικά αυτά ευαγγέλια δεν τα έγραψαν οι μαθητές του Χριστού, αλλά κάποιοι κύκλοι που δανείστηκαν και χρησιμοποίησαν τα ονόματα των αποστόλων και των μαθητών του Χριστού για να παραπλανήσουν τους Χριστιανούς. Τα γνωστικά μάλιστα ευαγγέλια γράφτηκαν από τον 3ο αιώνα και εξής, και όχι στα χρόνια του Ιησού. Έχουν θεολογία τελείως διαφορετική από εκείνη της Εκκλησίας, και αυτή η θεολογία είναι, θα λέγαμε σήμερα, αποκρυφιστική ή της Νέας Εποχής. Οι γνωστικοί, στο πνεύμα των οποίων ανήκει και το ευαγγέλιο του Ιούδα, αλλά και πολλά σύγχρονα βιβλία, όπως ο Κώδικας Ντα Βίντσι, ισχυρίζονταν και ισχυρίζονται ότι υπήρχε ένας κορυφαίος θεός και πολλές κατώτερες θεότητες, αρσενικοί ή θηλυκοί, που ξέπεσαν από τον ουράνιο κόσμο, αναμείχθηκαν με την ύλη, οπότε και δημιουργήθηκε ο άνθρωπος από έναν τέτοιο μοχθηρό Θεό (όπως ήταν γι' αυτούς ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης). Τόσο δηλαδή ο δημιουργός θεός όσο και η ύλη είναι κάτι το κακό για τον γνωστικισμό. Πίστευαν λοιπόν πως έπρεπε να απαλλαγούν από το σώμα τους, το οποίο θεωρούσαν και θεωρούν ως φυλακή και τάφο της ψυχής. Δίδασκαν ότι ο Χριστός ήταν ένας τέτοιος κατώτερος Θεός, που φαινομενικά και μόνο έγινε άνθρωπος, φαινομενικά σταυρώθηκε και φαινομενικά αναστήθηκε (δοκητισμός). Κάθε άνθρωπος ισχυρίζονται έχει μέσα του θείου σπινθήρες, που μπορούν να μας κάνουν όλους «Χριστούς», ενωμένους με το θείο ουσιαστικά, χωρίς μετάνοια, κάθαρση και κατ' ενέργειαν Θεού, όπως πιστεύει η Εκκλησία. Απλώς δηλαδή ανακαλύπτοντας τις κρυμμένες, εσωτερικές, και εν υπνώσει υποτίθεται ευρισκόμενες, παραψυχολογικές ικανότητες μέσα μας. Απορρίπτουν, όπως

απέρριπταν και οι πνευματικοί τους πρόγονοι, την θεολογία της Εκκλησίας και βασίζονται στην (άμεση) «γνώση» υποτίθεται κρυμμένων αληθειών («εποπτείες» και οράματα) και όχι στην πίστη στον Τριαδικό Θεό. Παρόμοιας υφής γνωστικά ευαγγέλια είναι του «Θωμά», του «Φιλίππου», της «Μαρίας», των «Αιγυπτίων» και της «Αληθείας», που ανακαλύφθηκαν στο Nag Hammadi της Άνω Αιγύπτου, το 1945, μαζί με πολλά άλλα απόκρυφα κείμενα (βλ. και βιβλίο «Ιησούς, ο Χριστός», Ι. Μητροπόλεως Σύρου, έκδοσις Πανελληνίου Ιερού Ιδρύματος Ευαγγελιστρίας Τήνου, Οκτώβριος 2005). Με παραπλήσιο τρόπο και στο ευαγγέλιο του Ιούδα, ο Ιησούς ζητά υποτίθεται την βοήθεια του Ιούδα ώστε, με την προδοσία και την θυσία Του, να απαλλαγεί από την σάρκα Του και να απελευθερώσει το πνεύμα Του. Παρουσιάζεται δήθεν ακόμη να είναι ο μόνος ηρωϊκός μαθητής που έχει καταλάβει το τι θέλει ο Ιησούς να πετύχει με τον θάνατό Του, και που δεν είναι άλλο από την απελευθέρωση των υλικών δεσμών του σώματος, την καταστροφή του ανθρώπινου στοιχείου Του, την απελευθέρωση του θεϊκού εσωτερικού Του σπινθήρα και την επιστροφή του Ιησού στην ουράνια κατοικία Του.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΗ ΓΝΩΣΗ

Οι γνωστικοί είχαν τους δικούς τους ιερείς, αλλά όχι επισκόπους. Αυτό, γιατί οι επίσκοποι συμβόλιζαν ανέκαθεν στην Ορθοδοξία την ενότητα της Εκκλησίας και οι γνωστικοί στην αρχή δεν θέλησαν να αποσπαστούν από την Εκκλησία, αλλά διμιούργησαν παρασυναγωγές. Η αίρεση πάντως των γνωστικών δεν ήταν δυνατόν να υπερισχύει της Εκκλησίας. Όχι μόνο γιατί αλλοίωσαν στα διδάγματά τους, ουσιαστικά, τις σωτηριώδεις αλήθειες του Χριστιανισμού, όχι μόνο γιατί απέριπταν πολλά βιβλία της Αγίας Γραφής και διέστρεφαν το νόημά τους, στηριζόμενη μόνο στα δικά τους μέλη, τους Εκλεκτούς. Σιγά - σιγά, ανέπτυξαν δικό τους εκκλησιαστικό τυπικό και λατρεία, ξεχώρισαν από την επίσημη Εκκλησία, χειροτόνησαν δικούς τους επισκόπους και ανταγωνίστηκαν το Χριστιανισμό, προβάλλοντας τη γνώση ως ανώτερη της πίστης, ώστε τα γνωστικά τους συστήματα να φαίνονται ανώτερα από τις κατά τόπους Εκκλησίες. Είχαν, ακόμη, αναπτύξει πλήρες δογματικές θέσεις περί Θεού, δημιουργίας, πτώσεως, σωτηρίας και εσχατολογίας.

Προσπαθούσαν, έτσι, να παρουσιαστούν ως πνευματικά υπερέχοντες σε σύγκριση με τα εκκλησιαστικά δόγματα και τη λατρεία, με τον ίδιο τρόπο που οι σημερινοί απόγονοί τους, οπαδοί της Νέας Εποχής, μάχονται την Ορθόδοξη πίστη, θεωρώντας την κατώτερη για την επιστημονική εποσχή μας και προσπαθούν να την ξεπεράσουν, αλλά και να τη διαβρώσουν, με την αποκρυφιστική γνώση, που τελικά δεν σώζει τον άνθρωπο, η Εκκλησία ωφελήθηκε συστηματοποιώντας της πίστη της και αντέδρασε με τρία κυρίως μέσα, που διασώζει ο Άγ. Ειρηναίος στα κατά των αιρετικών συγγράμματά του :

- α) το επίσκοπικό αξίωμα, με την αδιάκοπη αποστολική διαδοχή του
- β) την ομολογία του βαπτίσματος των χριστιανικών κοινοτήτων
- γ) τον Κανόνα της Καινής Διαθήκης

Επομένως, επαναλαμβάνουμε, το «Ευαγγέλιο του Ιούδα» δεν το έγραψε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, αλλά κάποιος γνωστικός που χρησιμοποίησε το όνομά του, και έχει παραπλήσια θεολογία με εκείνη των γνωστικών που περιγράψαμε, την οποία παραθρησκευτική θεολογία, ως πολύ επικίνδυνη για την υγιή πίστη και την σωτηρία των ανθρώπων, καταπολέμησαν με τα συγγράμματά τους οι Πατέρες και άγιοι της Εκκλησίας. Μάλιστα δεν αποκλείεται ο συγγραφέας τού ως άνω «ευαγγελίου» να ανήκε στην γνωστική αίρεση των Καϊνιτών ή Σοδομιστών, οι οποίοι τον 2ο αιώνα μ.Χ. τιμούσαν τον Κάιν, τον αιμοχαρή αδελφό του Βιβλικού Άβελ, ως ήρωα και μάρτυρα, εξασκούσαν ανηθικότητες για να καταπολεμήσουν την ηθική του Δημιουργού Θεού της Παλαιάς Διαθήκης (αντιΝομισμός), διέφθειραν το σώμα τους ως πηγή του κακού (αποστροφή στην ύλη) και χρησιμοποιούσαν στην λατρεία τους το «Κατά Ιούδα» ευαγγέλιο (που καταπολεμεί ο άγιος Ειρηναίος Λουγδούνου το 180 μ.Χ.), ενώ απέρριπταν την Αγία Γραφή.

Η ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΩΝ 4 ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ (ΜΑΤΘΑΙΟΥ, ΜΑΡΚΟΥ, ΛΟΥΚΑ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ) ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.

Πώς μπορούμε όμως να είμαστε σίγουροι ότι τα τέσσερα Ευαγγέλια, που μόνο αυτά δέχεται η Εκκλησία, είναι αξιόπιστα και ότι μας λένε την αλήθεια; Για να δούμε αν ένα βιβλίο είναι αξιόπιστο, εξετάζουμε τρεις παράγοντες:

Τις εσωτερικές μαρτυρίες

Τις εξωτερικές μαρτυρίες

Τα αρχαιολογικά ευρήματα

Οι εσωτερικές μαρτυρίες των ευαγγελίων:

Να πούμε αρχικά ότι τα πρωτότυπα χειρόγραφα των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων, αλλά και των ευαγγελίων έχουν καταστραφεί, γιατί είχαν γραφτεί σε παπύρους που ήταν σαν υλικό πολύ ευαίσθητος. Διαθέτουμε ελάχιστα κομμάτια παπύρων και πολλά αντίγραφα σε περγαμηνές, μεταγενέστερα βέβαια, από δέρματα ζώων. Ενώ λοιπόν για άλλους αρχαίους συγγραφείς έχουμε ελάχιστους κώδικες, σήμερα διαθέτουμε 2.500 κώδικες που περιέχουν ολόκληρη την Αγία Γραφή και 25.000 κώδικες που περιέχουν κυρίως την Καινή Διαθήκη. Αυτοί οι κώδικες προέρχονται από όλο τον κόσμο. Έτσι από πλευράς αριθμού κωδίκων η Αγία Γραφή είναι το πιο γνήσιο βιβλίο του κόσμου. Σε σύγκριση με τα ανωτέρω, και για να φανεί πόσο υπερέχει στον αριθμό των σωσμένων κωδίκων η Αγία Γραφή, αναφέρουμε επιγραμματικά ότι σήμερα διασώζονται 50 μόνο χειρόγραφα του Αισχύλου, 100 του Σοφοκλή, 8 του Θουκυδίδη, 8 περίπου χειρόγραφα που αναφέρουν την Ιστορία του Ηρόδοτου, 200 του Πλινίου, 500 του Ορατίου, 10 που μπορούν να διαβαστούν αντίγραφα του Γαλατικού Πολέμου του Καίσαρα και, τέλος, 2 μόνο χειρόγραφα των βιβλίων του Τάκιτου.

Η αρχαιότητα των κωδίκων.

Ενώ τα έργα του Θουκυδίδη, του Αριστοτέλη, του Ιουλίου Καίσαρα κ.λπ. σώζονται σε αντίγραφα που απέχουν μέχρι και 1.300 χρόνια περίπου από την εποχή που γράφτηκαν, η Καινή Διαθήκη σώζεται σε κώδικες που απέχουν μόλις 200 χρόνια από την εποχή που εγράφησαν τα ευαγγέλια [οι αρχαιότεροι (Σιναϊτικός, Αλεξανδρινός, Βατικανός) γράφτηκαν γύρω στο 250 μ.Χ., δηλαδή λιγότερο από 200 χρόνια αργότερα από το πρωτότυπο]. Και γνωρίζουμε ότι τα πρωτότυπα ευαγγέλια γράφτηκαν γύρω στο 70 μ.Χ. Ο «πάπυρος 52», λόγου χάριν, που περιέχει τμήμα του Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου, χρονολογείται περί το 120 μ.Χ., δηλαδή 20 μόλις χρόνια περίπου μετά την συγγραφή του τελευταίου ευαγγελίου! Αλλά και οι πάπυροι: 64 (περιέχει τμήμα από το κατά Ματθαίον ευαγγέλιο), 46 (τμήμα επιστολής Παύλου) και 66 (περιέχει σχεδόν ολόκληρο το κατά Ιωάννη ευαγγέλιο) προέρχονται μόλις από τον 2ο μ.Χ. αιώνα (βλ. Ορθόδοξης Ομάδας Δογματικής Έρευνας ιστοσελίδα στο διαδίκτυο, άρθρο με θέμα: “παγανιστικό ρεζίλεμα...”). Επομένως και από άποψη αρχαιότητας η Καινή Διαθήκη είναι το πιο αξιόπιστο βιβλίο του κόσμου. Ποιο αξιόπιστο και από την Ιλιάδα του Ομήρου, που η χρονολογική απόσταση μεταξύ της συγγραφής της και της αντιγραφής των σωζομένων κωδίκων ξεπερνά τα 1.800 χρόνια (αφού σώζεται σε 643 κώδικες που γράφτηκαν όλοι μετά το 1200 μ.Χ.). Και όμως κανείς δεν αμφισβήτησε τα έργα του Θουκυδίδη, του Αριστοτέλη, τα ομηρικά κείμενα κ.λπ., παρά μόνο αμφισβητήθηκε και αμφισβητείται σε τόσο μεγάλη ένταση η γνησιότητα της Καινής Διαθήκης, γιατί λέει την αλήθεια και ενόχλησε και ενοχλεί πολλούς που προτιμούν το σκοτάδι ή παραμένουν εντελώς προκατειλημμένοι.

Ακόμη, από τα Χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας (κείμενα του 2ου και 1ου αιώνα π.Χ., που ανακαλύφθηκαν το 1947 μέσα σε πιθάκια στις εγκατελειμμένες κοινότητες του Κουμράν της Παλαιστίνης), διαπιστώνουν οι ερευνητές ότι τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης που χρησιμοποιεί η Εκκλησία μέχρι και σήμερα, και που περιέχουν τις προφητείες οι οποίες επαληθεύτηκαν στην ζωή του Χριστού, είναι τα ίδια ακριβώς με τα αρχαία πρωτότυπα κείμενα και πως δεν άλλαξαν σχεδόν καθόλου κατά τη διάρκεια του χρόνου. Ανάμεσα στα διασωθέντα κείμενα της Νεκράς Θάλασσας συγκαταλέγεται και το πλήρες σχεδόν βιβλίο του Ησαΐα και αποδείχθηκε έτσι ότι παρέμειναν αναλλοίωτα τα κείμενα της Γραφής, διότι συμπίπτουν με την αντίστοιχη εβραϊκή Βίβλο.

Οι εξωτερικές μαρτυρίες των ευαγγελίων.

Εξωτερικές μαρτυρίες είναι κάθε πληροφορία που παίρνουμε για τα κείμενα που εξετάζουμε, η οποία όμως προέρχεται από άλλα βιβλία ή από άλλα πρόσωπα. Τέτοιες μαρτυρίες για μας είναι οι αρχαιότεροι συγγραφείς που μιλάνε για τα ευαγγέλια. Αυτοί είναι ο Παπίας, επίσκοπος Ιεραπόλεως της Φρυγίας, και ο Ειρηναίος, επίσκοπος Λουγδούνου (Λυώνος).

Ο Παπίας, μαθητής του αγ. Ιωάννη του Θεολόγου, γύρω στο 130 μ.Χ. γράφει: «Ο Μάρκος ακολουθεί τον Πέτρο. Στο ευαγγέλιό του με ακρίβεια και πιστότητα καταγράφει ό,τι άκουσε από αυτόν». Ο άγιος Ειρηναίος, το 200 μ.Χ. μας λέει: «Το

κατά Ματθαίον ευαγγέλιο το έγραψε ο Ματθαίος για τους Εβραίους. Ο Μάρκος έγραψε και αυτός ευαγγέλιο που περιέχει όσα κήρυττε ο Πέτρος. Ο Λουκάς έγραψε όσα δίδασκε ο Παύλος. Λίγο αργότερα ο αγαπημένος μαθητής Ιωάννης έγραψε και αυτός το ευαγγέλιό του». Τόσο αυθεντικές εξωτερικές μαρτυρίες είναι δύσκολο να βρεθούν παγκοσμίως. Άλλωστε, εκκλησιαστικοί συγγραφείς και κορυφαία θεολογικά αναστήματα του 2ου μισού του 2ου αιώνα, όπως ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς και ο Ωριγένης (γεννήθηκαν αντίστοιχα περί το 150 και 183 μ.Χ.), αναφέρουν αποσπάσματα των τεσσάρων ευαγγελίων στην διδασκαλία τους (βλ. βιβλίο Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, «Τι είναι ο Χριστός», στ' έκδοση, εκδ. Ι.Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1995).

Οι μαρτυρίες της αρχαιολογίας:

Είναι πέλαγος οι αρχαιολογικές ανακαλύψεις που πιστοποιούν την αλήθεια των λεγομένων της Αγίας Γραφής και δεν μπορούμε να τις αναφέρουμε εδώ λόγω ελλείψεως χώρου. Θα αναφέρουμε μόνο ότι διαπρεπείς και παγκοσμίου φήμης αρχαιολόγοι ταυτίζουν τα ευρήματά τους με την αλήθεια της Αγίας Γραφής και συντάσσονται μ' αυτήν ως ιστορικού και απολύτως ειλικρινούς βιβλίου (Τζότζεφ Φρή, Μπρούς, Σέρβιν Ουάιτ, Μίλαρ Μπάροουζ, Ολμπράϊτ, σε Ουίλιαμ Ράμσεϊ και τόσοι άλλοι).

Ας είναι λοιπόν πεπεισμένοι οι χριστιανοί μας ότι η Εκκλησία, που είναι «στύλος και εδραίωμα της αληθείας» σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, ποτέ δεν ψεύδεται, αλλά οδηγεί στην αλήθεια και την σωτηρία. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, ο αρχηγός και τελειωτής της Εκκλησίας, διακήρυξε, ενόσω θαυματουργούσε και κήρυττε επί γης, ότι αν και όλες οι δυνάμεις του κακού με νύχια και με δόντια θα την καταπολεμούν διαχρονικά, οι «πύλες του άδη» (το αντίχριστο και κοσμικό φρόνημα) δεν θα μπορέσουν να υπερिσχύσουν και να την κατακυριεύσουν. Και αυτό γιατί αποτελεί το σώμα του παντοδύναμου και ζώντος Κυρίου της Δόξης, παρατεινόμενο στους αιώνες των αιώνων.